

pr. lods, svarende til slutlønnen for statstjenestemænd i 23. lønningsklasse.

På grundlag af regnskabsmateriale fra de foregående år blev denne afgiftsprocent i forståelse med lodserne lovfæstet til 27.

For så vidt angik bidraget til Den fælles Lodspensionskasse, blev der i loven optaget bestemmelse om, at dette bidrag for fremtiden beregnedes som en procentdel af den indtægt, der er til rest efter fradrag af lodseriets driftsudgifter. Dette bidrag kan efter loven fastsættes til højst 30 pct.

Herudover blev der gennemført ændringer af lodslovens *pensionsbestemmelser*, som nøje svarede til de principper, der ved lønnings- og pensionsloven af 1958 blev gennemført for statens tjenestemænd og for medlemmer af statsunderstøttede pensionskasser.

Dette medførte bl. a., at adgangen til at søge afsked med alderspension blev forhøjet fra 65 til 67 år, ligesom der blev indført bestemmelse om, at højeste pension først kunne opnås efter en *pensionsalder* på 32 år mod tidligere 28 år.

Allerede dengang protesterede man fra lodsernes side imod denne skærpelse af aldersbetingelserne under henvisning til de betydelige og fortsat voksende fysiske krav, lodstjenesten stiller til sine udøvere, specielt ved entring af de store skibe i rum sø. Lodserne henviste til, at de foreslåede ændringer medførte, at ældre lodser, der ikke — som tilfældet ofte er i statstjenesten — kan overføres til mindre krævende arbejde, i højere grad end andre ville være henvist til at søge afsked som følge af svagelighed inden 67 års alderen og således være afskåret fra at opnå højeste pension.

Da lodsernes pensionsbestemmelser bl. a. gennem de i loven optagne bestemmelser om statstilskud til deres pensionskasse imidlertid fandtes at være så nøje knyttet til tilsvarende bestemmelser for tjenestemænd, kunne regeringen ikke gå ind for en fravigelse af den almindelige aldersgrænse for lodsernes vedkommende.

Indførelsen af nettoordningen for beregning af pensionsbidraget, der i den forløbne tid har været fastsat til 30 pct.,